U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Dagmar Nygrínové a soudců JUDr. Marie Turkové, JUDr. Lenky Matyášové, JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jiřího Pally v právní věci žalobce: **R. I.**, zast. Mgr. Jiřím Hladíkem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 23. 6. 2010, č. j. 56 Az 65/2009 – 45,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalovaný rozhodnutím ze dne 12. 6. 2009, č. j. OAM-150/LE-PA03-PA03-2009, zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. f) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 83/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), neboť neuvedl žádné skutečnosti, které by odůvodňovaly udělení některé z forem mezinárodní ochrany podle § 12 a § 14a zákona o azylu. Dospěl k závěru, že ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu nejsou důvodem pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu. Dále uvedl, že žalobce pobýval v České republice dlouhodobě neoprávněně, což jemu i jeho přítelkyni bylo známo, a vyhýbal se návratu do vlasti, a neshledal proto v případě žalobce takový stupeň integrace do společnosti, jež by měl být překážkou pro jeho vycestování a které by bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 23. 6. 2010, č. j. 56 Az 65/2009 – 45, zamítl žalobu a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobce neprokázal takový stupeň integrace do zdejší společnosti, aby to bránilo jeho návratu na Ukrajinu, neboť žalobce uzavřel sňatek se svou přítelkyní až po vydání rozhodnutí žalovaného a rovněž jejich dítě se narodilo až po vydání tohoto rozhodnutí, i když žalobce již v průběhu řízení o udělení mezinárodní ochrany uváděl, že je jeho přítelkyně těhotná. Soud dále poukázal na to, že žalobce měl postupovat podle ustanovení zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců a změně některých

zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť zákon o azylu je specifickým zákonem sloužícím lidem, kteří byli ve své vlasti pronásledování, nebo se pronásledování důvodně obávali či jsou ohroženi nebezpečím vážné újmy, nikoliv univerzálním nástrojem k legalizaci pobytu.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost, v níž uvedl, že ji doplní ve lhůtě čtrnácti dnů poté, kdy předloží svému právnímu zástupci písemnosti důležité pro její zdůvodnění. Dále požádal o přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), neboť bezodkladný výkon rozhodnutí žalovaného by pro něj znamenal nenahraditelnou újmu.

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 3. 8. 2010, č. j. 56 Az 65/2009 – 52, vyzval stěžovatele k tomu, aby ve lhůtě 1 měsíce doplnil kasační stížnost tak, aby bylo zřejmé uvedení jeho současného bydliště, v jakém rozsahu a z jakých důvodů rozhodnutí žalovaného napadá, kdy mu bylo napadené rozhodnutí doručeno, a odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Současně stěžovatele poučil v tom směru, že nebude-li přes tuto výzvu kasační stížnost ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud kasační stížnost odmítne.

Stěžovatel na tuto výzvu krajského soudu nereagoval. Poté byla věc dne 22. 10. 2010 krajským soudem předložena Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti s tím, že vady kasační stížnosti byly odstraňovány postupem podle § 108 odst. 1 věty první s. ř. s.

Nejvyšší správní soud posoudil obsah podání stěžovatele a dospěl k závěru, že kasační stížnost nesplňuje náležitosti předepsané § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 téhož zákona.

Podle § 106 odst. 1 s. ř. s. *kromě obecných náležitostí podání musí kasační stížnost obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu rozhodnutí bylo doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně.*

Podle § 37 odst. 5 s. ř. s. *předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.*

Stěžovatel v podané kasační stížnosti pouze uvedl, že ji *„blíže odůvodní ve lhůtě 14 dnů poté, kdy stěžovatel předloží svému právnímu zástupci písemnosti důležité pro zdůvodnění kasační stížnosti.“*

V daném případě tedy kasační stížnost neobsahuje žádná tvrzení či vyjádření stěžovatele, z nichž by, byť i jen v nejhrubších obrysech, bylo možné dovodit, proč má stěžovatel napadené soudní rozhodnutí z určitého důvodu za nezákonné. Stěžovatel v

kasační stížnosti pouze uvádí, kdo je žalovaným, jaké rozhodnutí žalovaný vydal a označuje napadené rozhodnutí krajského soudu, avšak krajskému soudu nic nevytýká, pouze žádá o přiznání odkladného účinku, a konstatuje, že kasační stížnost doplní ve lhůtě čtrnácti dnů poté, kdy budou právnímu zástupci stěžovatele předloženy důležité listiny pro její odůvodnění. Kasační stížnost tak neobsahuje žádné kasační námitky, kterými by se Nejvyšší správní soud mohl zabývat.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Na podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje například na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 - 5, v němž je uvedeno, že *soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.*

S ohledem na výše uvedené považuje Nejvyšší správní soud kasační stížnost podanou stěžovatelem za nedostačující ve smyslu § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a současně byl poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však ve stanovené lhůtě neodstranil. Vzhledem k tomu, že stěžovatel nedoplnil konkrétní důvody napadení rozsudku Krajského soudu v Brně, nebyly splněny podmínky § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této procesní situace Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než kasační stížnost podle § 37 odst. 5 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení pro tento nedostatek není možno pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití § 60 odst. 3 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. listopadu 2010

JUDr. Dagmar Nygrínová
předsedkyně senátu